

На Чернігівщині загинув військовий з Гусятина

12 квітня 2022

Стало відомо про смерть українського військового з Гусятина Михайла Процишина.

Чоловік загинув 08 березня 2022 року захищаючи незалежність України біля села Лукашівка Чернігівської області. Про це **повідомляє** Перший відділ Чортківського територіального центру комплектування та соціальної підтримки.

Михайло Процишин був старшим лейтенантом, командиром танкового взводу танкової роти танкового батальйону.

Вічна пам'ять! Герою слава!

<https://ternopoliany.te.ua/zhittya/68829-na-chernihivshchyni-zahynuv-viiskovyi-z-husiatyna>

Любив людей і загинув за Батьківщину: прощання з Героєм Михайлом Процишиним з Гусятина

14 квітня 2022 р.

З перших днів війни 2014 року Михайло Процишин з Гусятина не вагаючись став до лав ЗСУ та пішов захищати Батьківщину.

Всі питали у нього: «Міша, чому ти в такому поважному віці ще йдеш воювати?». Він відповідав: «Я йду воювати не за себе, а за сина!»

Військовий пожертвував за свободу рідної землі найціннішим, що мав – власним життям. Герой загинув у бою від ворожого снаряду поблизу на Чернігівщині...

8-10 січня 2020 року Михайла Процишина мобілізували у зону проведення антитерористичної операції на Донбасі. Він навіть не намагався відкупитись, втекти кудись, заховатись, ні...

Михайло зібрався і пішов на фронт, аби його Україна якомога швидше здобула омріяну волю і не була сплюндрована російським ворогом. Герою, аби відслужити і щасливо повернутись додому, не вистачило буквально року...

58-річний захисник загинув на Чернігівщині, виконуючи бойове завдання.

Його життя було не дуже солодким...

Михайло Процишин народився 26 травня 1964 року в селі Нижбірок (до 2020 року – Гусятинського району, з 2021 року – Чортківського району – прим.) на Тернопільщині. Маленьким відвідував 6 чи 7 класів у тамтешній сільській школі, далі пішов вчитися у Гусятинську ЗОШ I-III ступенів.

– Опісля тато вступив у Чемеровецьке училище, там провчився 2 чи 3 роки. Потім він пішов в армію. Відслуживши, побув трішки вдома і виїхав в Росію – здобувати освіту в Московському державному університеті шляхів сполучення, – пригадує син Героя Тарас.

Михайло Процишин мав ще рідну сестру Марію. Їхня мати працювала в місцевому колгоспі, собі професію юний Міша обрав на прикладі батька, який у свій час був бригадиром на будівництві та зводив церкви на Тернопільщині.

– Мій тато в Москві теж навчався на прораба, на будівельника. Після університету він на певний час там лишився працювати, а повернувшись назад до родини, влаштувався у Гусятинській санаторій на роботу. Згодом доля його звела з моєю мамою – Ельвірою Ісаєвою. Через рік вони побралися, а ще через рік народився я. Тато був змушений виїхати на заробітки в далеку Іспанію, бо життя було не дуже солодким. Там він 13 років пропрацював на машинній штукатурці... – розповідає про батька Тарас.

Спочатку чоловік не приїжджав у рідне селище взагалі, а потім, за словами сина, вдавалось «вирватись» на Батьківщину раз чи два в рік. Приїхав з Іспанії Михайло Процишин, аби доглядати стареньких батьків.

– Мусив їм допомагати і бути біля них. Пішов на роботу на цегельний завод. Згодом померла татова мати, а у 2019 році – батько. Після його смерті влаштувався на елеватор у компанію Kernel, де працював до воєнного призову у 2020 році, – ділиться син Тарас.

Михайло Процишин – контрактник, був учасником Революції Гідності на Майдані ще у 2014 році. Згодом його забрали в АТО на схід України.

Загинув у бою з російським окупантом...

– Перший відділ Чортківського РТЦК та СП висловлює щирі співчуття та переживає глибокий сум з приводу героїчної смерті старшого лейтенанта Процишина Михайла Івановича, командира танкового взводу танкової роти танкового батальйону, який загинув 08 березня 2022 року, захищаючи незалежність України, – опублікували повідомлення на сторінці відділу.

– Михайло був призваний на військову службу до ЗСУ, коли почалось повномасштабне вторгнення росії. Мав звання старшого лейтенанта. Служив у військовій частині у селищі Гончарівське на Чернігівщині, – повідомляє **Вікторія Бойко**, працівниця Гусятинського військкомату.

Михайло Процишин смертю Героя поліг у запеклому бою з російським окупантом... Загинув військовий 8 березня 2022 року від осколків ворожого снаряду.

– Довідка про смерть тата видана в березні, а число – невідоме. 8 березня він ще до мене зателефонував, ми поговорили. Я запитував: «Як ти? Що ти там? Чи не холодно? Чи маєш що їсти?». Він відповів, мовляв, усе добре. Точно не пам'ятаю, але після цього тато наступного дня чи через два дні ще раз до мене набрав. Це було 9-10 березня. Ми дві хвилини поговорили і він каже: «Добре, давай, бо йду на завдання!», – говорить Тарас крізь сльози.

Чоловік розповідає: щодня сидів і чекав, коли тато подзвонить, сам до нього телефонував, але було без відповіді...

– Зв'язку з якимись побратимами батька я не мав. Єдиний вихід хоч щось дізнатись був через військкомат. Один мій хороший знайомий знав начальника, до нього зателефонував і розповів, що тато вже 3-4 тижні не виходить на зв'язок. Ми надіслали дані і фотографію для розшуку, – ділиться син Михайла.

Одного ранку, говорить Тарас, до нього зателефонували з селищної ради і сказали прийти. Навіть роздумував, з якої це нагоди кличуть.

– Я прибув туди і мені повідомили: «Тарас Михайлович, ваш батько героїчно загинув під Черніговом від осколків російського снаряда!». Я не вірив до останнього, бо мені дали тільки папірець, а тіла тата на власні очі не бачив. Сподівався, що це не правда, що, може, помилились... – каже Тарас.

Любив людей і нікому ніколи не відмовляв...

«Хай з Богом спочиває. Вічна пам'ять Герою! Співчуття рідним і близьким. Дуже боляче бачити напис «200» на свої очі. Ми вдячні Герою за сьогоднішній і завтрашній день, за спокійні ночі, теплу хату. Низький уклін!» – коментує допис про смерть військового [Надія Галінська](#).

– Вічна та Світла Пам'ять Герою, який загинув за Україну, за нас. Низький уклін, Тобі, Сину України! Щирі співчуття рідним, немає слів, які могли б зменшити біль такої втрати. Господи, дай їм сили та терпіння! – пише у Фейсбук [Аня Ясьончик](#).

Син Тарас у Михайла Процишина – єдина дитина. Пригадує, що тато був добрий, чуйний, завжди його підтримував.

– Тато у будь-яку годину, коли б я не подзвонив у двері – відчиняв! Його двері взагалі завжди і для всіх були відкриті! Він дуже любив людей,

поговорити з ними, порадити щось. Після смерті своїх батьків тато залишився сам на хаті. Я навчався у Тернополі, потім працював. Татові самому було сумно... То він помагав сусідам, за будь-яку роботу брався. З усіма жив мирно! – каже чоловік.

З метою вшанування пам'яті загиблого військовослужбовця у російсько-українській війні Процишина Михайла в Гусятинській територіальній громаді 13-14 квітня 2022 року оголосили днями жалоби.

– Коли тіло привезли і я глянув на мертвого тата – отоді до мене дійшло! Але й досі не можу цю втрату до кінця усвідомити! У нас ще з ним було стільки планів, стільки сподівань. А тут отаке сталось... – плаче син Тарас.

Зустріли похоронний кортеж з тілом вбитого воїна Михайла 12 квітня о 21:30 на мості через річку Збруч на межі Хмельницької та Тернопільської областей. Кортеж проїхав кількома вулицями смт Гусятин. Мешканці громади зустріли свого ГЕРОЯ на колінах з лампадками та свічками...

Поминальна панахида за вбитим на війні Михайлом Процишиним відбулась 13 квітня, о 19:00 год. Чин похорону пройшов нині, 14 квітня о 13:00 год, у храмі Покрови Пресвятої Богородиці селища міського типу Гусятин.

<https://te.20minut.ua/Podii/lyubiv-lyudey-i-zaginu-v-za-batkivschinu-ternopilschina-proschaetsya-z-11564029.html>